

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobce: **J. B.**, zastoupeného JUDr. Petrem Konečným, advokátem, se sídlem V Tůních 1636/1, Praha 2, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, týkající se žaloby proti rozhodnutí Celního ředitelství Olomouc ze dne 4. ledna 2012, č. j. 169/2012-130100-21, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 19. března 2014, č. j. 41 A 17/2012-74,

takto:

- I. Kasační stížnost žalobce **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobou ze dne 8. února 2012, postoupenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) místně nepřislušným Krajským soudem v Ostravě dne 5. dubna 2012, se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v návětí označeného rozhodnutí Celního ředitelství v Olomouci, jímž bylo zamítnuto odvolání stěžovatele proti rozhodnutí Celního úřadu Prostějov (dále též „celní úřad“) ze dne 7. září 2011 č. j. 1176-18/2011-136200-021. Uvedeným rozhodnutím byl stěžovatel uznán vinným tím, že jako řidič v systému časového zpoplatnění užil dne 21. ledna 2011 v 9:20 hod. dálnici D1 na 70. km ve směru na Brno silničním motorovým vozidlem tovární zn. BMW, RZ: X,

aniž by uhradil časový poplatek, že nevyznačil údaj o registrační značce vozidla na kupónu prokazujícímu úhradu časového poplatku a nepředložil na požádání policisty díl kupónu, kterým se prokazuje úhrada časového poplatku. Tím porušil povinnosti stanovené v § 21e odst. 1 písm. a), b), c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a naplnil skutkovou podstatu přestupků podle § 42 odst. 2 písm. a), c), d) zákona o pozemních komunikacích. Za toto jednání uložil celní úřad stěžovateli pokutu ve výši 5 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Krajský soud předmětnou žalobu zamítl jako nedůvodnou rozsudkem ze dne 13. února 2013, č. j. 41 A 17/2012 - 57 (dále též „původní rozsudek“), proti čemuž stěžovatel podal kasační stížnost. Nejvyšší správní soud původní rozsudek zrušil pro neprozkoumatelnost z důvodu nevypořádání všech žalobních bodů a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. října 2013 č. j. 6 As 42/2013 - 38). Konkrétně se jednalo o čtvrtý žalobní bod týkající se otázky, zda celní úřad naplnil svou povinnost poučit stěžovatele, resp. jeho právního zástupce přítomného při ústním jednání, o tom, že bylo ukončeno dokazování, a že se ke shromážděným podkladům může před vydáním rozhodnutí vyjádřit, a rovněž o pátý žalobní bod týkající se otázky chybně uvedeného čísla jednacího rozhodnutí celního úřadu v rozhodnutí odvolacího orgánu. Dalšími kasačními námitkami se již Nejvyšší správní soud z důvodu předčasnosti nezabýval. Krajský soud se následně k opomenutým žalobním bodům vyjádřil, nicméně žalobu opět jako nedůvodnou zamítl.

II. Kasační stížnost a řízení o ní

[3] Stěžovatel podal proti rozsudku Krajského soudu v Brně označenému v návěti (dále též „napadený rozsudek“) včasnou kasační stížnost, a to z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) Nezákonnost a nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku má spočívat zejména v tom, že krajský soud ve věci rozhodl, aniž by se řídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, neboť se nedostatečně zabýval námitkou stěžovatele, že jej celní úřad nepoučil o možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydáním a neposkytl mu k tomu přiměřenou lhůtu.

[4] Z důvodu procesní opatrnosti stěžovatel uvedl i všechny námitky z předchozí kasační stížnosti proti původnímu rozsudku krajského soudu. První námitka spočívá v tom, že stěžovatel byl zkrácen na svých právech, jelikož neměl možnost se ve věci osobně vyjádřit. Ústní vyjádření podle stěžovatelova názoru nelze nahradit písemnou formou, tím méně pak vyjádřením jeho právního zástupce. Dále stěžovatel namítá skutečnost, že nebyly splněny podmínky k tomu, aby se mohlo konat ústní jednání v jeho nepřítomnosti s ohledem na § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů. Nesplnění podmínek má spočívat jednak v tom, že stěžovatel byl prostřednictvím právního zástupce z účasti na ústním jednání řádně omluven, a rovněž v tom, že stěžovatel nebyl celním úřadem řádně předvolán k ústnímu jednání konanému dne 30. srpna 2011, jelikož celní úřad měl na základě žádosti právního zástupce stěžovatele o odročení ústního jednání z důvodu stěžovatelovy dlouhodobé nepřítomnosti v ČR pochybovat o řádném doručení předvolání k ústnímu jednání, které z tohoto důvodu mělo být odročeno. Konečně stěžovatel ve své kasační stížnosti poukazuje na to, že na ústním jednání konaném dne 30. srpna 2011 nebyly provedeny žádné důkazy,

čímž mělo dojít k závažnému procesnímu pochybení ze strany celního úřadu. Dle jeho názoru byl postup správního orgánu prvního stupně po zrušení jeho předchozího rozhodnutí odvolacím orgánem „novým řízením“, ve kterém měly být zopakovány veškeré důkazy provedené v „řízení původním“. Důkazy, na základě kterých byl zjištěn skutkový stav věci (oznámení o přestupku a fotodokumentace), navíc stěžovatel považuje za nedostatečné.

[5] Pokud jde o vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti, Nejvyšší správní soud nejprve pro úplnost uvádí, že zákonem č. 17/2012 Sb., o Celní správě České republiky, ve znění pozdějších předpisů, bylo zrušeno Celní ředitelství Olomouc, přičemž jeho působnost a spisy převzal žalovaný. Žalovaný navrhuje kasační stížnost jako nepřipustnou odmítnout, potažmo zamítnout, a to z následovných důvodů. Argumentace stěžovatele opírající se o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), d) s. ř. s. není dle žalovaného dostatečně konkrétní ani po právní, ani po skutkové stránce. S ohledem na limitaci stěžovatele ustanovením § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. může být podle názoru žalovaného namítána pouze skutečnost, že se krajský soud názorem Nejvyššího správního soudu neřídil. Ke konkrétním kasačním námitkám stěžovatele se žalovaný vyjádřil následovně. Žalovanému není zřejmé, v čem stěžovatel spatřuje nedostatečnost vypořádání se krajského soudu s původně opomenutými žalobními body, jelikož se krajský soud v napadeném rozsudku s oběma předmětnými námitkami dostatečně vypořádal, čímž se současně řídil právním názorem Nejvyššího správního soudu. Stěžovateli dále správní orgány nijak nebránily se ve věci osobně vyjádřit, jelikož postup celního úřadu byl naprosto v souladu s § 74 zákona o přestupcích, a podmínky ke konání ústního jednání v nepřítomnosti stěžovatele byly splněny. Žalovaný neposoudil omluvu stěžovatele z ústního jednání jako náležitou, jelikož doklady o nákupech v zahraničí nikterak nedokazují, že byly uskutečněny stěžovatelem, který kromě toho svůj tvrzený dlouhodobý zahraniční pobyt jinak nedoložil. Žalovaný dále nespátřuje, v čem měl krajský soud shledat pochybnost o řádném doručení předvolání na ústní jednání, jelikož právní zástupce stěžovatele ve své žádosti o odročení ústního jednání z důvodu tvrzené, avšak nijak nedoložené, dlouhodobé nepřítomnosti stěžovatele v ČR pouze uvedl, že „jeho klient se ze zahraničí doposud nevrátil“. K námitce neprovedení důkazu v „novém řízení“ se žalovaný vyjádřil, že se jednalo o stejné řízení zahájené oznámením č. j. 1173-2/2011-136200-021 ze dne 17. února 2011, a nebyl tudíž důvod znovu provádět v řízení již provedené důkazy, se kterými se měl právní zástupce stěžovatele možnost náležitě seznámit a vyjádřit se k nim na ústním jednání konaném dne 30. srpna 2011. Zpochybňování důkazu, konkrétně fotodokumentace, stěžovatel rovněž nijak neprokázal, a zpochybňující tvrzení tak nelze než považovat za účelové.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[6] Nejvyšší správní soud shledal, že podmínky řízení jsou splněny, a kasační stížnost vyhodnotil jako přípustnou. Nejvyšší správní soud hodnotil přípustnost opětovné kasační stížnosti i z hlediska § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s., přičemž dospěl k závěru, že stěžovatel jednak namítá, že se krajský soud se neřídil závazným právním názorem vyloženým v předchozím rozsudku Nejvyššího správního soudu v této věci, a navíc vznáší i námitky uplatněné již v předchozí kasační stížnosti, kterými se Nejvyšší správní soud vzhledem k nepřezkoumatelnosti předchozího rozsudku krajského soudu dosud neměl příležitost

zabývat (srov. k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. června 2008 č. j. 2 Afs 26/2008-119).

[7] Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost věcně posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud nejprve stručně shrnuje průběh řízení před správními orgány. Dne 21. ledna 2011 sepsali příslušníci Policie ČR oznámení o přestupku, který měl spočívat v tom, že stěžovatel jel po dálnici vozidlem, jež mělo na předním skle nalepený poškozený dálniční kupon s odlišnou registrační značkou vozidla, přičemž druhou část kuponu stěžovatel policistům nepředložil. Celní úřad Prostějov, kterému byla věc postoupena, nařídil ústní jednání ve věci na den 3. března 2011 (oznámení o zahájení řízení a nařízení ústního jednání bylo doručeno fikcí). Stěžovatel kontaktoval celní úřad telefonicky dne 29. března 2011 s vysvětlením, že byl delší dobu v zahraničí a požádal o nový termín ústního jednání. Celní úřad nařídil písemně nové ústní jednání na den 14. dubna 2011, stěžovatel sice tentokrát zásilku osobně převzal, ale v den konání ústního jednání se opět telefonicky omluvil a domluvil si náhradní termín na den 27. dubna 2011. Celní úřad již tentokrát písemné oznámení nezasílal (vyhotovil jen úřední záznam o telefonickém hovoru) a jelikož se v dohodnutý den stěžovatel k ústnímu jednání nedostavil, konalo se v jeho nepřítomnosti. Celní úřad uložil dne 29. dubna 2011 stěžovateli za jeho jednání pokutu ve výši 5 000 Kč (dále též „první rozhodnutí o přestupku“), stěžovatel se proti rozhodnutí odvolal prostřednictvím právního zástupce (advokáta), kterého si v této fázi řízení zvolil. Celní ředitelství Olomouc na základě odvolání prvního rozhodnutí o přestupku zrušilo svým rozhodnutím ze dne 14. července 2011, jelikož stěžovatel nebyl k ústnímu jednání řádně (tj. písemně) předvolán.

[9] Po zrušení prvního rozhodnutí o přestupku nařídil celní úřad ústní jednání na den 30. srpna 2011, přičemž oznámení o tom zaslal jak stěžovateli, tak i jeho právnímu zástupci (stěžovateli bylo doručeno fikcí). Dne 26. srpna 2011 zaslal stěžovatelův právní zástupce celnímu úřadu žádost o odročení jednání s odůvodněním, že jeho klient se dosud nevrátil ze zahraničního pobytu. Celní úřad sdělil právnímu zástupci dopisem ze dne 29. srpna 2011, že vzhledem k plné moci udělené stěžovatelem právnímu zástupci neshledává pro odročení jednání důvod. Jednání se tak dne 30. srpna 2011 konalo ve stěžovatelově nepřítomnosti, zúčastnila se jej však Mgr. R. zastupující stěžovatele na základě substituční plné moci udělené jí jeho advokátem, JUDr. Konečným. Ta navrhla provedení dalších důkazů, a to výsledkem policistů, kteří učinili oznámení o přestupku, časovým kuponem nalepeným na skle stěžovatelova vozidla, a dále požadovala konání dalšího ústního jednání, aby se stěžovatel (stále pobývajícím v zahraničí) mohl k věci osobně vyjádřit. Celní úřad vydal dne 7. září 2011 rozhodnutí, kterým stěžovateli (opět) uložil pokutu ve výši 5 000 Kč (dále též „druhé rozhodnutí o přestupku“), toto rozhodnutí Celní ředitelství Olomouc potvrdilo rozhodnutím ze dne 4. ledna 2012.

[10] První skupina stěžovatelových námitek (krajským soudem označeny číslicemi 1 a 2) spočívá v tom, že nedostal možnost se osobně vyjádřit k věci, neboť ústní jednání se konalo v jeho nepřítomnosti, aniž by pro to byly splněny zákonné podmínky. Právo být přítomen na ústním jednání a osobně se k obvinění vyjádřit nemůže podle stěžovatele nahradit ani jeho písemné vyjádření, ani ústní vyjádření jeho právního zástupce. Stěžovatel konkrétně v kasační stížnosti tvrdí, že mu oznámení o konání ústního jednání nebylo

řádně doručeno a navíc se z jednání řádně a náležitě omluvil, přičemž svou omluvu následně věrohodně doložil.

[11] K porušení ustanovení § 74 odst. 1 zákona o přestupcích zakotvujícího právo být přítomen projednání věci mělo podle stěžovatele dojít v první řadě z důvodu, že nebyl k ústnímu jednání řádně předvolán. Krajský soud však ve svém rozsudku vyšel z toho, že „žalobce v žalobě nenamítá, že by k ústnímu jednání nebyl řádně předvolán.“ Nejvyšší správní soud tuto otázku prověřil a našel v žalobě pouze jedinou stručnou zmínku („... tento si však předvolání z důvodu své nepřítomnosti v ČR, která trvala od 25. července 2011 do 5. září 2011, nemohl převzít ...“), jež je však součástí stěžovatelovy argumentace k náležitosti jeho omluvy z ústního jednání založené na tom, že stěžovatel pobýval dlouhodobě v zahraničí. Tuto jedinou krátkou zmínku tedy nelze považovat za řádně uplatněný žalobní bod – jde o část delšího souvětí vztahujícího se jako celek k jiné namítané vadě řízení (nesprávné vyhodnocení náležitosti omluvy) a žalobce z této mimoděk zmíněné okolnosti nedovozuje v žalobě žádné konkrétní porušení zákona. Z toho důvodu je kasační námitka, že žalobci nebylo předvolání k ústnímu jednání řádně doručeno, s ohledem na § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřípustná, neboť jde o námitku, kterou stěžovatel opomněl uplatnit před krajským soudem.

[12] Nad rámec nutného odůvodnění nicméně Nejvyšší správní soud upozorňuje, že stěžovatel by jen těžko mohl být s touto námitkou úspěšný i v případě jejího včasného uplatnění. Stěžovatel se snaží dovozovat, že když jej jeho právní zástupce omlouval z ústního jednání nařízeného na 30. srpna 2011 z důvodu prodloužení jeho pobytu v zahraničí, mělo být z odůvodnění této omluvy správnímu orgánu zřejmé, že se zaslání předvolání k předmětnému jednání nedostalo do stěžovatelova držení a doručení fikcí tudíž nebylo možné uplatnit. Stěžovatel však ve skutečnosti nenamítá nic, co by bylo způsobilé zpochybnit fakt, že podmínky pro uplatnění fikce doručení podle § 23 odst. 4 správního řádu byly splněny – celní úřad doručoval stěžovateli na správnou adresu jeho pobytu, písemnost byla patřičnou dobu uložena atd. Správným nástrojem k řešení situace, jež údajně na straně stěžovatele nastala (na své obvyklé adrese se v době doručování přechodně nezdržoval z důvodu dovolené v zahraničí), byla žádost o určení neplatnosti doručení (§ 24 odst. 2 správního řádu) spojená s žádostí o navrácení v předešlý stav (§ 41 správního řádu). Žádnou takovou žádost však stěžovatel ani jeho právní zástupce v průběhu řízení před celním úřadem ani před odvolacím orgánem nepodali.

[13] Pokud jde o samotnou stěžovatelovu omluvu z ústního jednání z důvodu prodloužení dovolené v zahraničí, Nejvyšší správní soud shodně s krajským soudem nepovažuje tento žalobní bod za důvodný. Prvostupňový i odvolací správní orgán posoudily s ohledem na skutkové okolnosti náležitost, resp. nenáležitost omluvy stěžovatele zcela správně. Zaprvé je potřeba podotknout, že stěžovatel se z ústního jednání ve věci omlouval již dvakrát před nařízením ústního jednání dne 30. srpna 2011, přičemž celní úřad omluvě v obou případech vyhověl. Stěžovatel nicméně ani jednou svou nepřítomnost ani dodatečně ničím nepodložil, takže celní úřad mohl dospět k oprávněnému názoru, že stěžovatelovy předchozí omluvy byly nedůvodné. Hodnocení náležitosti omluvy, resp. důležitosti důvodu, provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení, proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný pro jeho další přeložení (srov. rozsudek

Nejvyššího správního soudu ze dne 12. března 2009 č. j. 7 As 9/2009-66). Těžko proto celnímu úřadu vytýkat, že potřetí již ničím nedoloženou omluvu z důvodu nepřítomnosti stěžovatele v ČR neakceptoval. Stěžovatel měl samozřejmě nadále možnost důvody své nepřítomnosti na ústním jednání dne 30. srpna 2011 náležitě doložit, předložil však pouze účtenky z nákupů v zahraničí, z nichž není zřejmé, kdo nákupy realizoval. Stěžovatel tvrdí, že neví, jak měl svou více než měsíční zahraniční dovolenou doložit, aby to bylo pro správní orgány, potažmo krajský soud, dostačující. Nejvyšší správní soud však souhlasí s náhledem krajského soudu, že pouhé doklady o nákupech v zahraničí nemohou být dostatečným důkazem o tom, že stěžovatel dlouhodobě pobýval mimo ČR, jelikož se nijak nevztahují k jeho osobě. Stěžovatel si navíc měl být vědom toho, že proti němu probíhá přestupkové řízení, v němž bude po zrušení prvního rozhodnutí o přestupku nepochybně nařízeno nové ústní jednání, a jestliže skutečně dlouhodobě pobýval v zahraničí (a navíc si pobyt neplánovaně prodloužil, jak naznačuje omluva zasláná jeho advokátem), mohl si prokazatelné doklady o svém tamním pobytu obstarat. Nejvyšší správní soud nadto podotýká, že má též pochybnosti o důležitosti stěžovatelem uváděného důvodu, pro nějž se ústního jednání nemohl zúčastnit (zahraniční dovolená), neboť již ve své dřívější judikatuře Nejvyšší správní soud konstatoval, že „*omluvy na neodkladné služební či soukromé záležitosti ... stěží mohou mít přednost před záležitostmi úředními*“ (srov. rozsudek ze dne 25. ledna 2010, č. j. 2 As 8/2009 – 95). S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že omluva stěžovatele z ústního jednání konaného dne 30. srpna 2011 nebyla náležitá, a byly by tak splněny veškeré předpoklady pro jeho konání v nepřítomnosti stěžovatele v souladu s § 74 odst. 1 zákona o přestupcích.

[14] Nad rámec nutného odůvodnění Nejvyšší správní soud poukazuje též na fakt, že stěžovatel udělil 9. května 2011 generální plnou moc k zastupování advokátovi, JUDr. Petru Konečnému, a na ústním jednání konaném dne 30. srpna 2011 byl řádně zastoupen jeho substitutem. Jak již uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 23. prosince 2013 č. j. 8 As 53/2013-37: „*V případě ústního jednání není pro uplatnění procesních práv účastníka řízení nezbytná jeho osobní účast. Povaha těchto práv nevyžaduje osobní úkon účastníka, ale účastník může tato práva uplatnit prostřednictvím svého zástupce, který může navrhopvat důkazy, seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim, klást svědkům otázky atd. Z úkonů zástupce pak vznikají práva a povinnosti přímo zastoupenému (§ 34 odst. 1 správního řádu).*“ Jakkoliv volba, zda se obviněný bude obhajovat osobně či (též) za pomoci obhájce, musí být volbou obviněného samotného, nelze zároveň odhlédnout od nižší intenzity přestupkového řízení oproti řízení trestnímu z hlediska dopadu na práva obviněného (ostatně i v trestních věcech zastává Evropský soud pro lidská práva názor, že nemohl-li se obviněný ze své viny účastnit řízení před soudem ve své věci, nemá v zásadě právo na nové řízení, jestliže jeho právnímu zástupci nebylo bráněno se původního řízení účinně účastnit, srov. Medenica proti Švýcarsku, rozsudek, 14. 6. 2001, č. 20491/92, § 56–60). Nejvyšší správní soud k tomu v nyní projednávaném případě dodává, že v případě dlouhodobého pobývání stěžovatele v zahraničí nelze než oprávněně předpokládat, že si stěžovatel svého zástupce zvolil i za účelem plnohodnotného hájení svých práv, přičemž byl s právním zástupcem, jak se ze spisu podává, průběžně v kontaktu. Není tak důvod k pochybnosti, že by snad právní zástupce jako profesionál nevyslovil na ústním jednání za stěžovatele veškeré jeho připomínky a návrhy. I kdyby tedy byla stěžovatelova omluva z ústního jednání řádná, jeho osobní neúčast na ústním jednání za současného zastoupení jeho právním zástupcem vzhledem k výše uvedeným okolnostem tohoto případu nemohla vést k tvrzenému zásahu do práva stěžovatele se ve věci vyjádřit.

[15] Další kasační námitka se týká (ne)provedení důkazů na ústním jednání konaném dne 30. srpna 2011 za přítomnosti stěžovatelova právního zástupce. I zde musí Nejvyšší správní soud souhlasit s krajským soudem, že celní úřad se sice dopustil v této věci procesního pochybení, tato vada však nemohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci. Celní úřad měl správně důkazy těmi listinami, na něž se v druhém rozhodnutí o přestupku odvolává (oznámení o přestupku ze dne 21. ledna 2011 sepsané na místě a podepsané stěžovatelem, fotografie stěžovatelova vozidla s předmětným časovým kuponem z téhož dne pořízené Policií ČR) provést při ústním jednání dne 30. srpna 2011 tak, že by listiny přečetl, resp. sdělil jejich obsah (§ 53 odst. 6 věta druhá správního řádu). Takový postup protokol z jednání nezachycuje, lze v něm nalézt pouze zmínku o tom, že stěžovatelův právní zástupce „byl seznámen s předmětem projednávané věci“ a poučen o právu nahlédnout do spisu a vyjádřit se k veškerým důkazům. Spis neobsahuje ani žádný záznam o provedení důkazu listinou mimo ústní jednání (§ 53 odst. 6 věta první správního řádu). Přesto má Nejvyšší správní soud za to, že vzhledem k okolnostem nedošlo ke zkrácení práv stěžovatele takovým způsobem, který by mohl ovlivnit zákonnost rozhodnutí. Stěžovatel se mohl kdykoliv od zahájení řízení ve věci, k němuž došlo 28. února 2011, seznámit s důkazy, jež byly celnímu úřadu postoupeny policií. Této možnosti stěžovatel i reálně využil, neboť dne 12. května 2011 nahlížel do spisu a měl tak příležitost seznámit se s veškerými dokumenty spisu včetně podkladů, na základě kterých celní úřad dne 7. září 2011 ve věci rozhodl. S ohledem na osobní obeznámení stěžovatele s veškerými podklady správního spisu má Nejvyšší správní soud za to, že stěžovatel se mohl – i vzhledem k jeho tvrzeným početným zahraničním cestám – k podkladům rozhodnutí vyjádřit buď písemně, nebo prostřednictvím svého právního zástupce a neutrpěl tak procesním pochybením celního úřadu takovou újmou, jež by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí.

[16] Součástí této kasační námitky jsou též výhrady stěžovatele ke zjištěnému skutkovému stavu, neboť důkazy, o něž se druhé rozhodnutí o přestupku opírá, byly podle něj zcela nedostatečné. Avšak jedinou faktickou výhradou, kterou stěžovatel v této souvislosti vznáší, je fakt, že od počátku zpochybňoval pravdivost pořízených fotografií. Přitom této otázce se krajský soud věnoval a došel k závěru, že „z fotografií, které jsou součástí správního spisu, je zcela zřejmé, že na fotografiích pořízených z vnější části vozu je zachycen též časový kupon jako na fotografiích z vnitřní části vozu, jelikož na všech těchto fotografiích je seznatelné stejné poškození kuponu. Soud má na základě uvedeného za nepochybné, že jak fotografie z vnější části vozu, tak fotografie pořízené z vnitřní části vozu, byly pořízeny v téže vozidle, a to ve vozidle žalobce.“ Stěžovatel proti těmto závěrům nic konkrétního nenamítá, proto tato část kasační námitky postrádá jakékoliv důvody a je tudíž nedůvodná.

[17] Poslední kasační námitkou se stěžovatel ohrazuje proti tomu, že celní úřad vydal rozhodnutí ve věci bez nařízení dalšího ústního jednání, a to navzdory požadavku vznesenému stěžovatelovým právním zástupcem na jednání konaném dne 30. srpna 2011. Zároveň poukazuje na to, že krajský soud (opět) nevypořádal dostatečně příslušný žalobní bod a argumenty v něm obsažené. K tomu nejprve nutno poznamenat, že zruší-li Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným Nejvyšším správním soudem ve zrušovacím rozhodnutí. Nejvyšší správní soud v řízení o předchozí

kasační stížnosti uložil krajskému soudu povinnost vypořádat čtvrtý žalobní bod a odpovědět tím na otázku, zda nevydání rozhodnutí na ústním jednání dne 30. srpna 2011 nemohlo ve stěžovatelově právním zástupci vzbudit naději, že bude nařízeno nové ústní jednání a na něm budou provedeny jím navrhované důkazy, potažmo nakolik taková naděje představovala legitimní očekávání. Krajský soud k tomu uvedl: *„Pokud žalobce namítá, že právní zástupce žalobce nabyl z jednání správního orgánu přesvědčení, že se ve věci bude konat ještě jedno ústní jednání, toto subjektivní „přesvědčení“ právního zástupce nemá oporu v protokolu o ústním jednání, s jehož obsahem právní zástupce svým podpisem vyjádřil souhlas, a v němž není o nařízení případného dalšího jednání ze strany správního orgánu žádná zmínka. Jak naopak vyplývá ze závěrečné části protokolu o ústním jednání, právní zástupce byl v průběhu ústního jednání seznámen s podklady pro rozhodnutí. Od konání ústního jednání do vydání rozhodnutí si správní orgán žádné další podklady pro vydání rozhodnutí neopatřil, nebylo tedy jeho povinností žalobce opětovně vyzývat, aby se k podkladům rozhodnutí vyjádřil. Právo žalobce podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí nebylo porušeno, neboť žalobce se mohl k podkladům rozhodnutí vyjádřit prostřednictvím svého právního zástupce na ústním jednání dne 30. 8. 2011 (což také učinil), neboť mu byly známy veškeré podklady, z nichž správní orgán v rozhodnutí vycházel. ... Dospěje-li správní orgán k závěru, že provedení důkazu není pro posuzovanou věc nezbytné, návrh na provedení důkazu odmítne, což nečiní formou rozhodnutí, usnesení či zvláštního poučení, nýbrž je povinen v odůvodnění rozhodnutí přezkoumatelným způsobem vysvětlit, proč navrhovaný důkaz neprovedl (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 15/2010-90, dostupný na www.nssoud.cz). To se v posuzovaném případě stalo. Správní orgán prvního stupně v rozhodnutí přesvědčivým způsobem zdůvodnil, proč nebylo vyhověno žádosti žalobce o provedení dalšího ústního jednání, i proč nebyly provedeny žalobcem navrhované důkazy.“*

[18] Nelze tedy souhlasit s žalobcem, že by argumentace krajského soudu byla nepřezkoumatelná. Podle názoru krajského soudu mělo být právnímu zástupci stěžovatele zřejmé, že ve věci nebude nařízeno další ústní jednání, jelikož v závěru protokolu z jednání konaného dne 30. srpna 2011 není o nařízení nového ústního jednání žádná zmínka a naopak jej celní úřad v závěru jednání poučil, že se může vyjádřit k provedeným důkazům. O návrhu na provedení dalších důkazů pak celní úřad rozhodl v následně vydaném druhém rozhodnutí o přestupku tak, že tento návrh zamítl a vyjádřil důvody takového postupu. Nejvyšší správní soud shledává popsané úvahy krajského soudu v tomto bodě nejen zcela srozumitelnými, ale navíc též správnými.

[19] Smyslem ústního jednání v přestupkovém řízení je shromáždění podkladů pro rozhodnutí, vyjádření se obviněného k nim a vydání rozhodnutí ve věci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. února 2006, č. j. 1 As 19/2005-71). Proto pokud se obviněný ústního jednání nezúčastní ani se z něj řádně neomluví, musí být srozuměn s tím, že správní orgán rozhodne věc na ústním jednání v jeho nepřítomnosti, jak je to obvyklé (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. října 2013 č. j. 6 As 29/2013-87). Jestliže měl tedy celní úřad za to, že není důvod doplňovat dokazování, pak měl správně rozhodnout přímo na ústním jednání konaném dne 30. srpna 2011 za přítomnosti stěžovatelova právního zástupce (resp. jeho substituta). To, že tak neučinil a vydal rozhodnutí až o týden později, představuje sice vadu řízení (viz rozsudek ze dne 4. října 2007, č. j. 4 As 4/2007-46), avšak takováto vada zpravidla nemívá vliv na zákonnost rozhodnutí (srov. např. rozsudek ze dne 14. října 2010 č. j. 5 As 1/2010-76). Tak je tomu i v tomto případě, kdy stěžovatel nebyl při projednávání přestupku přítomen,

aniž by se náležitě omluvil (srov. argumentaci výše), jeho právní zástupce žádné nové důkazy na jednání nepředložil a návrhy na doplnění dokazování vypořádal celní úřad ve svém následně vydaném rozhodnutí. Nelze ostatně přehlížet fakt, že ani ke svým následným podáním (zejm. k odvolání) stěžovatel žádné důkazy zpochybňující zjištěný skutkový stav nepřipojil, ani nenabídl přesvědčivou argumentaci, která by důkazy shromážděné ve spise – zejména pořízené fotografie – zpochybňovala (srov. taktéž výše). S hodnocením čtvrté kasační námitky ze strany krajského soudu se tedy Nejvyšší správní soud ztotožňuje; nutno upozornit na to, že z protokolu o ústním jednání konaném 30. srpna 2011 vyplývá, že správní orgán považoval shromážděné důkazy za dostatečné a úplné, že směřoval k rozhodnutí věci a že právní zástupce stěžovatele měl možnost se ke shromážděným důkazům vyjádřit, což také učinil; ostatně na otázku, „proč pan J. B. požaduje další ústní jednání, když se jeho zástupce dnes vyjádřil“, právní zástupce odpovídá „pan B. nepožaduje další jednání, ale pouze jediné, na kterém mu bude dána možnost se k věci vyjádřit. Kdyby nebyl v zahraničí, účastnil by se dnešního jednání“. Je zřejmé, že § 36 odst. 3 správního řádu tak porušen být nemohl.

[20] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud zhodnotil věc správně. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Brně v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

[21] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 odst. 1, 7 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný měl ve věci úspěch, podle obsahu spisu mu však žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. července 2014

senátu

JUDr. Petr Průcha
předseda